

Naturskyddsföreningen i Stockholms län

2002-12-05

Skogsvårdsstyrelsen Mälardalen
Portalgatan 2 B
754 23 Uppsala

Remissvar Levande skogar i Stockholms län

Förslaget till regional anpassning och precisering av miljö kvalitetsmålet Levande skogar för Stockholms län är i stora drag ambitiöst och väl genomtänkt. Några svagheter vill vi dock påtala.

Frivilliga avsättningar är meningsfulla endast om det är de, från naturvårdssynpunkt, mest värdefulla skogsbestånden som avsätts. Skogsvårdsstyrelsen pekar i remissen på de osäkerheter som frivilliga avsättningar är förknippade med – och man anger också olika medel som myndigheten kan använda för att frivilligsparatet ska få en bra inriktning.

Skogsvårdsstyrelsen nämner gröna skogsbruksplaner som ett medel att nå ”kvalitet och långsiktighet i de frivilliga avsättningarna”. För att sådana planer ska få avsedd effekt, är det dock nödvändigt att planläggarna har god utbildning och att de prioriterar värdefulla biotoper. Hur förhåller det sig i verkligheten med grönplanernas kvalitet? Att granska standarden hos gröna skogsbruksplaner som beställts och betalats av enskilda markägare är knappast möjligt, då planerna är beställarnas privata egendom.

Södertälje kommun beställde för ungefär två år sedan en grön skogsbruksplan av Mellanskog. Det ger oss ett bra tillfälle att granska kvaliteten hos en grönplan som inte upprättats av Skogsvårdsstyrelsen. En av Skogsvårdsstyrelsens tjänstemän, som under lång tid arbetat med inventering av nyckelbiotoper, har innevarande år varit i Södertälje kommun i samband med granskning av kvaliteten på frivilliga avsättningar (oberoende av markägarkategori) och besök av avverkningsanmält område. Han avgränsade samtidigt sådana tidigare okända nyckelbiotoper som råkade ligga i hans väg. Det handlar alltså långt ifrån om någon heltäckande nyckelbiotopsinventering.

Om man lägger de av Skogsvårdsstyrelsen avgränsade nyckelbiotoperna och naturvärdesobjekten över förslaget till grönplan för Södertälje kommuns skogsinnehav, finner man att av sammanlagt 31 avgränsade nyckelbiotoper och objekt med naturvärden har elva helt klassificerats som NO- eller NS-områden och fyra delvis klassificerats som sådana. Hela 16 nyckelbiotoper eller naturvärdesobjekt har förbigåtts och istället förts till målklass K (kommunen har infört en egen målklass, K, kombinerade mål, som närmast kan jämföras med målklass F) eller PG. Planläggarna har således missat hälften av nyckelbiotoperna och naturvärdesobjekten. Några har dessutom endast delvis klassificerats som NO eller NS. (se tabell)

	Nyckelbiotoper	Naturvärdesobjekt	Summa
Ingår i grönplanen	4	7	11
Ingår delvis	3	1	4
Ingår ej	5	11	16
Summa	12	19	31

Tabell. Antal av Skogsvårdsstyrelsen avgränsade nyckelbiotoper och objekt med naturvärden som ingår i målklass NO och NS i förslag till grön skogsbruksplan för Södertälje kommun. Tabellen gäller endast de skogsskiften som besökts av Skogsvårdsstyrelsen.

Naturskyddsföreningen i Stockholms län

Detta visar att gröna skogsbruksplaner med frivilliga avsättningar inte är någon garanti för att skyddsvärda skogsbiotoper undgår avverkning. En väg att höja kvaliteten skulle kunna vara att Skogsvårdsorganisationen inför ett regelverk för kvalitetssäkring av gröna skogsbruksplaner.

När det gäller delmål 2a, om mängden hård död ved, anser vi att detta mål bör specificeras. Skogsvårdsstyrelsen skriver i remissen att grov ved är värdefullare för den biologiska mångfalden än klenare. Det är bra, vi tycker dock att man bör ange en minsta dimension för vad som skall ingå i begreppet hård död ved. Stammar klenare än 15-20 cm bör inte ingå.

Vi välkomnar att skogsvårdsstyrelsen har lagt till delmål 5 om skogens betydelse för naturupplevelser och friluftsliv. När det gäller Stockholms län finns en sammanhängande grönstruktur, ”Storstockholms gröna kilar”, som sträcker sig ända in till stadens centrala delar. För att på sikt, i en region med så starka exploateringsintressen som Stockholm, kunna uppfylla delmål 5 tror vi att det är nödvändigt att hela Storstockholms gröna kilar ges någon form av lagstadgat skydd mot exploatering. Detta ska inte tolkas som att vi vill lägga ”en död hand” över hela området men här krävs tydliga och anpassade skötselmetoder. I remissen anges att man senast 2007 ska peka ut ett antal områden lämpliga för alternativa skötselmetoder. För att förhindra att de tätortsnära grönområdena bit för bit naggas i kanten anser vi att hela de inre delarna av de gröna kilarna (ca 2-3 mils radie från Stockholm) måste ses som en helhet vilken ges lagstadgat skydd mot exploatering samt skötselmetoder anpassade efter områdets värde för friluftsliv och biologisk mångfald mm.

Avslutningsvis vill vi kommentera FSC och PEFC, vilka i remissen sägs kunna bidra till att frivilliga avsättningar styrs mot, från naturvårdssynpunkt, värdefulla områden. Det har tyvärr visat sig att det brister i tillämpningen av den nationella FSC-standard som antagits av berörda intressenter. Detta bör dock kunna rättas till. För närvarande pågår en revidering av standarden vilket förhoppningsvis ska bidra till att FSC fullt ut ska leva upp till de målsättningar som ligger till grund för organisationen.

När det gäller PEFC, är detta certifieringssystem avsevärt lösare i konturerna än FSC. PEFC är skogsägarnas märkning av sig själva och sannolikt inte någon trovärdig garanti för en miljöanpassning av privatskogsbruket.

Med vänlig hälsning

Magnus Nilsson, ordförande
Naturskyddsföreningen i Stockholms län